

УДК 330. 341.1

А.Б. Немченко, доц., канд. екон. наук, Т.Б. Немченко, доц., канд. філос. наук
Кіровоградський національний технічний університет

Сприяння розвитку інноваційної інфраструктури в контексті активізації інноваційної діяльності

В статті визначено пріоритетні заходи щодо активізації інноваційної діяльності в науково-технічній сфері. Обґрунтовано доцільність розвитку інноваційної інфраструктури і її складових як інструментів підвищення результативності інноваційної діяльності.

інноваційна діяльність, інноваційна активність, інфраструктура інноваційної діяльності

А.Б. Немченко, Т.Б. Немченко

Кіровоградский национальный технический университет

Содействие развитию инновационной инфраструктуры в контексте активизации инновационной деятельности

В статье определены приоритетные направления активизации инновационной деятельности в научно-технической сфере. Обоснована целесообразность развития инновационной инфраструктуры и ее составляющих как инструментов повышения результативности инновационной деятельности.

инновационная деятельность, инновационная активность, инфраструктура инновационной деятельности

В Україні останніми роками загострилися проблеми конкурентоспроможності економіки як країни в цілому, так і окремих регіонів. В сучасних умовах соціально-економічного розвитку на ринкових засадах в промислово розвинених країнах економічне зростання досягається за рахунок ефективного використання інноваційного потенціалу і активізації інноваційної діяльності. Стосовно інноваційного потенціалу, якщо його проілюструвати питомою вагою інноваційно-активних підприємств в промисловості, то Україна в цьому відношенні знаходиться в значно гіршому стані, ніж промислово розвинені країни. Так у 2000 р. в Україні інноваційною діяльністю в промисловості займалися 18% підприємств від загальної їх кількості, у 2005 р. - питома вага інноваційно- активних підприємств промисловості становила 11,9%, у 2011 р. - 16,2%, у 2012 р. - 17,4% [2], тоді як в ЄС цей показник перебуває на рівні 40-60% [7].

Відомо, що вихідним пунктом інноваційної діяльності є фундаментальні наукові дослідження і розробки, кінцевим - впровадження та використання інноваційних продуктів. Отже, основним ресурсом є наукові знання, а рушійною силою - ринковий попит. Це передбачає підтримку науки, комерціалізацію результатів інноваційної діяльності та стимулювання попиту на інноваційні продукти. А для цього необхідна продумана інноваційна політика, націлена на розвиток наукових досліджень і розробок, зростання обсягів виробництва та реалізації наукомісткої продукції, вирішення соціальних проблем з використанням новітніх технологій (організаційних, управлінських та ін.) Для практичного втілення цих цілей необхідно створити систему підтримки та просування інновацій, активізації інноваційної діяльності. Світовий досвід свідчить, що найбільш ефективним механізмом активізації інноваційного процесу є комерціалізація результатів наукових досліджень і розробок, коли всі учасники інноваційної діяльності в науково-технічній сфері отримують високо мотивовані стимули для швидкого досягнення успіху і максимального результату.

Формування вітчизняного ринку наукомісткої продукції, основою якого повинні стати спеціалізовані малі та середні підприємства, що займаються доведенням ринково затребуваних наукових досліджень і розробок до готового продукту, випуском його малими серіями з подальшою передачею в великомасштабне виробництво, вимагає: набуття досвіду доведення наукових розробок до рівня ринкового товару; підготовки висококваліфікованих менеджерів, маркетологів, аналітиків; формування сучасних корпоративних структур у сфері наукомістких технологій. Успіх цього процесу зумовлюється формуванням, ступенем розвитку інноваційного потенціалу і активізацією його використання на всі рівнях господарювання.

Слід зауважити, що поєднання високої значимості активізації інноваційних процесів для безпеки держави, її сталого розвитку і підвищення добробуту суспільства з провалами ринку і недостатньою розвиненістю ринкових механізмів у перехідній економіці робить необхідним державне втручання, коли розвиток і активізація інноваційної діяльності стає стратегічною спрямованістю державної політики.

Інноваційна діяльність, вплив інновацій на динаміку економічного розвитку давно стало предметом пильної уваги багатьох зарубіжних і вітчизняних вчених. Цим проблемам присвячені праці Н.Д. Кондратьєва, В.І. Вернадського, Й. Шумпетера, Г. Менша, В. Александрової, Л. Антонюка і ін. Так, Н.Д. Кондратьєв показав, що в період кризи і зародження нового циклу створюються передумови для освоєння наукових відкриттів і великих технічних винаходів, що дозволяють долати кризові явища і виходити на нові рубежі технологічного та економічного розвитку. Питання інноваційного розвитку економіки України є предметом дослідження Ю. Бажала, В. Гейця, А. Валух, В. Демиденко, І. Кукурудзи, О.Лапко, О.Михайловської, В.Соловйова, Л.Федулової та ін. багатьох вітчизняних науковців. Держава також приділяє увагу активізації інноваційного розвитку. Яскравим свідченням цього є законодавче затвердження стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів [5].

Проте актуальність і багатогранність процесів активізації інноваційної складової економіки України і впливу на них державних органів влади потребують подальшого їх дослідження.

Метою статті є висвітлення основних проблем, що існують в інноваційній сфері української економіки та обґрунтування рекомендацій щодо активізації її інноваційної діяльності.

Одним з ключових факторів соціально-економічного прогресу держави є становлення і розвиток економіки інноваційного типу розвитку, а для цього потрібен інноваційний прорив. Теорія інноваційного прориву нерозривно пов'язана з теорією технологічних укладів [4]. В економіці розвинених країн в нинішніх умовах домінують технології п'ятого економічного укладу і йде формування шостого. Для нашої країни найбільш характерний третій уклад (приблизно 60%), майже вдвічі нижча, але теж велика частка четвертого укладу (35%), зовсім мала частка п'ятого укладу (3,9%) і зовсім незначна - шостого укладу (до 0,1%).

Перспектива формування і розвитку виробництва переважно інноваційного типу – це перш за все розробка стратегії, орієнтованої на інноваційний прорив і становлення шостого технологічного укладу. Для практичного вирішення цієї проблеми необхідно створити відповідну систему підтримки та просування інновацій і активізації інноваційної діяльності.

Зауважимо, що основними заходами активізації інноваційної діяльності в науково-технічній сфері є: розвиток інфраструктури, підтримка проектів, міжнародне і регіональне співробітництво.

Беззаперечним є те, що найважливішим завданням при формуванні інноваційної системи є створення і розвиток інфраструктури інноваційної діяльності. В даний час в інфраструктурі інноваційної діяльності виділяють виробничо-технологічну, консалтингову, фінансову, кадрову, інформаційну та збутову складові [9].

Технологічна складова, спрямована на створення умов для доступу підприємств (насамперед малих) до виробничих ресурсів, включає технопарки, технополіси, бізнес-інкубатори, інноваційно-технологічні комплекси, техніко-впроваджувальні зони і т.п. У сучасному світі, що має тенденцію до глобалізації, видається цілком перспективним створення об'єднань підприємств у групи, наприклад, за галузевою ознакою, з метою скоординувати наукові розробки, залучити інвестиції, і, як наслідок, максимально задовольнити споживача. У широкій перспективі до складу об'єднань повинні увійти спеціалізовані дослідницькі центри з розробки нових товарів.

Роль консалтингових організацій (центрів трансферу технологій) полягає в тому, що вони забезпечують доступ до професійних консультацій навіть невеликим інноваційним підприємствам. Більш детально ці аспекти проблеми розглянуті авторами в попередніх публікаціях [3].

Фінансова складова тісно пов'язана з інвестиціями, тому необхідно розвивати інфраструктуру інвестиційного ринку. До основних інститутів інфраструктури інвестиційної діяльності відносяться: державні, муніципальні та комерційні банки, інвестиційні компанії та фонди, фондові біржі та фондові магазини, аудиторські та консалтингові фірми, страхові компанії, пенсійні фонди (насамперед недержавні), фінансово-промислові групи і компанії, іпотечні банки, ріелтерські фірми та інші структури, що акумулюють кошти юридичних і фізичних осіб та забезпечують їх вигідне розміщення. Особливу увагу при цьому слід звернути на організацію територіальних відділень (філій, представництв) інститутів інвестиційного ринку.

Фінансова підтримка інноваційної діяльності є одним з найважливіших чинників стимулювання її розвитку. Для вирішення проблеми пошуку фінансових ресурсів для інноваційного розвитку доцільно використовувати досвід розвинених країн світу. Типовим прикладом є США, де законодавчо визначено, що пенсійні фонди повинні інвестувати принаймні 15% доходів у практичну економічну діяльність, це створює умови для потужного фінансування венчурних фондів.

Одним з інструментів стимулювання інвестицій у науково-технологічну сферу є дослідницький податковий кредит – зменшення суми нарахованого податку на прибуток, що надається суб'єкту господарювання в обсязі, що дорівнює встановленому відсотку від обсягу витрат суб'єкта господарювання на НДДКР у поточному році, який не перевищує встановленого відсотка річного прибутку підприємства (США, Італія, Японія, Канада, Австрія, Бельгія тощо).

В країнах Західної Європи використовуються такі податкові пільги, як екстраконцесії та податковий кредит. За рахунок екстраконцесії фірми можуть фінансувати із своєї податкової бази понад 100% своїх інноваційних витрат. В Японії промислові компанії мають право зменшення податку на прибуток у розмірі 7% інвестицій у передову техніку та технології. У Канаді аналогічна знижка коливається від 7% до 20%. У Бельгії дозволено зменшувати оподатковуваний прибуток на 13,5% інвестиційних витрат для малих і середніх компаній і у стовідсотковому обсязі інвестиційних витрат, пов'язаних із нововведеннями для всіх компаній. У Голландії з оподаткованого прибутку можна відраховувати частину інвестиційних витрат – близько 20-25% [8]. Також, необхідно підкреслити роль саморегулювання інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання, суть якого полягає в переважному спрямуванні доходів на накопичення, а не на споживання. Виділення коштів на капітальні вкладення, наукові розробки, придбання нових технологій, інтелектуальної власності в

довгостроковій перспективі виправдовує себе і надає можливість виходу на світовий ринок з конкурентоспроможною продукцією.

Особливу увагу, з точки зору активізації інноваційної діяльності, заслуговує діяльність венчурних фірм. Цей тип підприємств є потужним двигуном науково-технічного прогресу в західних країнах. І його розвиток як сфери бізнесу в нашій країні здатний забезпечити сплеск інноваційної активності суб'єктів господарювання. Природно, для здійснення венчурної діяльності необхідні певні економічні умови, систему забезпечення яких необхідно створити. Безпосередня участь держави у створенні позабюджетних та венчурних фондів стимулює приватних інвесторів до вкладання коштів у зазначені фонди. Створюється механізм страхування венчурних інвестицій.

Активізація інноваційної діяльності можлива за умови формування дієвого механізму управління знаннями, професійним розвитком, підготовкою і ефективним використанням інноваційних кадрів. Освіта покликана забезпечити виробництво висококваліфікованими фахівцями, здатними опановувати інноваційні технології та бути мобільними в умовах технологічного розвитку підприємств, а також формувати молоді наукові кадри, спроможні створювати нове знання й трансформувати його в продукти інноваційної праці.

В сучасних умовах вища освіта не забезпечує якісної підготовки фахівців через недостатність і застарілість матеріально-технічного забезпечення, низький рівень знань абітурієнтів, недофінансування. Так, Законом України “Про освіту” на її розвиток передбачено щороку виділяти не менше 10% ВВП, але фактично обсяги фінансування набагато менші.

Вищі навчальні заклади покликані готувати фахівців для всіх сфер діяльності, у т. ч. і для наукових установ. Щільний зв'язок між вищою освітою й наукою сприятиме професійній підготовці кадрів, здатних створювати та впроваджувати новітні технології. Тому доречним є створення й розвиток науково-освітніх комплексів (центрів), де на базі спеціального наукового обладнання в процесі фундаментальних і прикладних наукових досліджень здійснюватиметься підготовка висококваліфікованих фахівців для інноваційної економіки.

Нині основою інноваційного розвитку підприємств є використання інноваційної праці, яка є трудовою діяльністю з високою часткою обізнаності, інтелектуальної, творчої компоненти і яка здатна задовольнити суспільні потреби з більш корисним ефектом [1]. Суб'єктами інноваційної праці є працівники, здатні створювати нові знання й активно їх використовувати, адже результатом такої праці є нові ідеї, образи, що визначаються творчими здібностями до певного виду діяльності, активністю людини, умовами реалізації цих здібностей у суспільстві. Саме такі кадри – спроможні та схильні до інновацій – потрібні на сучасному ринку праці. Для більш повного задоволення попиту роботодавців на висококваліфікованих робітників і фахівців з якісним рівнем професійної підготовки необхідно розробити і законодавчо оформити державну концепцію підготовки інноваційних кадрів відповідно до потреб економіки. При цьому передбачити заходи спрямовані на зацікавленість самих роботодавців щодо забезпечення належної підготовки кадрів, підвищення їх професійно-освітнього рівня; створення бази накопичених якісних та прогресивних знань і механізму їх передавання молодосвідченим працівникам; покращення виконання економічної функції науки й освіти, налагодження більш тісних коопераційних зв'язків між ними, що позитивно вплине на якість підготовки наукових кадрів і висококваліфікованих фахівців.

Інформаційне забезпечення інноваційної діяльності являє собою процес безперервного цілеспрямованого підбору даних, необхідних для прийняття

обґрунтованих рішень в інноваційній сфері. Інформація як ресурс інноваційної діяльності відіграє важливу роль, оскільки вона становить основу вмінь і навичок персоналу, дає можливість постійно вдосконалювати процес виробництва та управління, служить каталізатором змін і реформ, допомагає акумулювати знання та перетворювати їх в майбутні інновації. Однак слід пам'ятати, що «сам по собі інформаційний ресурс не є самостійним, має лише потенційне значення, і тільки об'єднуючись з іншими ресурсами – знанням, досвідом, працею, кваліфікацією, технологією, енергією, організаційними системами тощо...утворює замкнутий цикл перетворення інформації у знання» [6]. Тобто інформація як ресурс тісно взаємозв'язана з людськими ресурсами, оскільки здатність правильно засвоювати, використовувати інформацію втілювати у відповідні знання залежить насамперед від людини.

Слід зазначити, що органи влади як один з головних учасників інноваційного процесу володіють найбільшою кількістю джерел інформації. Крім загальнодоступних джерел, використовуваних іншими учасниками інноваційних процесів, вони мають свої спеціальні служби, які займаються збором інформації. Комерційні організації не володіють такими можливостями для збирання інформації, які мають державні органи. Комерційні добірки інформації, як самостійні інформаційні продукти, є вторинною переробкою (часто - неякісною, в силу обмеженості доступу до першоджерела) інформації, що збирається різними державними структурами. Державна участь в інформаційній підтримці інноваційної діяльності є необхідним елементом інноваційної системи, особливо в тих випадках, коли відбувається зміна економічних або правових умов інноваційної та інвестиційної діяльності. У цьому випадку особливого значення набувають актуальність інформації та довіра до її джерела, а також рівень витрат на отримання даних в потрібному форматі.

Існуючі системи інформаційного забезпечення інноваційних процесів на вітчизняних підприємствах наразі залишаються традиційними і малоефективними, а спроби їх розширення без корінних перетворень потребують значних інвестицій. Незадовільне інформаційне забезпечення інноваційної сфери, недосконалість податкової системи та відсутність державної підтримки цієї сфери не забезпечують перспективу для наукової складової національної конкурентоспроможності, а також становить загрозу розвитку інноваційної діяльності. Тому виникає потреба у подальшому детальному розгляді та аналізі чинників, що впливають на рівень інформаційного забезпечення інноваційної діяльності підприємств і розробці заходів піднесення інноваційної активності вітчизняних суб'єктів господарювання. Для вирішення цих завдань необхідно:

- створити інтегровану інформаційну систему, яка вже на першому етапі дозволить володіти інформаційними ресурсами, що належать до першого рівня інформаційного простору, і забезпечить доступ до безкоштовних інформаційних ресурсів іншого його рівня;
- дослідити практику інформаційного забезпечення науково-технічних інновацій, яка склалася, і запропонувати рекомендації щодо реорганізації інформаційної підтримки на базі сучасних інформаційних технологій;
- дати теоретичне обґрунтування основним принципам і критеріям створення, функціонування і розвитку комплексної інформаційної системи підтримки інновацій;
- розробити метод оптимального тематичного формування інформаційної системи на основі аналізу потреб певної цільової групи користувачів-розробників інновацій;

- дослідити залежність зниження цінності отримуваної інформації в часі і розробити пропозиції щодо періодичності оновлення інформаційних фондів в інформаційних структурах та формуваннях;
- експериментально розробити модель і апробувати комплексну інформаційну систему забезпечення, призначену для цільової групи користувачів з однорідними інформаційними потребами;
- здійснити порівняльний аналіз продуктивності нової і традиційної систем інформаційного забезпечення інновацій.

Збутова складова в інфраструктурі інноваційної діяльності пов'язана з комерційною привабливістю інновацій, тому необхідно підвищити якість інноваційних продуктів, забезпечити їх просування і супровід. Необхідно налагодити взаємозв'язки між структурними складовими інноваційної діяльності та споживачами інновацій, створити сприятливі умови для переходу від ідеї до кінцевого інноваційного продукту. Для стимулювання попиту на інновації необхідно зацікавити в їх впровадженні потенційних споживачів і забезпечити супроводження інноваційних проектів. У цьому напрямку необхідно, насамперед, широке розповсюдження інформації щодо створених інноваційних продуктів, їх перевагах і можливостях. Подібна інформація конкретизує цілі впровадження інновацій, показує, що з їх допомогою буде досягнуто і які недоліки будуть усунені.

На сучасному етапі розвитку інноваційні розробки не завжди витримують жорстку конкуренцію, тому збутова діяльність в інноваційній сфері може розглядатись тільки з позицій маркетингу (див. таб. 1). За даними Державного комітету статистики України в 2012 році питома вага підприємств, що впроваджували інновації становила 13,6%, а частка реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі промислової продукції становила лише 3,3% [2]. Такий стан інноваційної діяльності звичайно впливає на ступінь використання маркетингу, що в більшості випадків зводиться лише до реклами інновацій.

Щодо застосування маркетингових інструментів у сфері інноваційної діяльності, то вони можуть бути використані для визначення, аналізу і врахування чинників, що впливають на процеси генерації ідей, розробки новачії, впровадження їх у виробництво, просування на ринок та комерціалізацію. В основу мають бути закладені детальний і об'єктивний аналіз ринку за обраними напрямками та прогноз результатів. Нині ринок відіграє важливу роль у визначенні спрямованості дослідницької та інноваційної діяльності. Для визначення кінцевої мети дослідження та механізму реалізації новачії необхідно проводити постійне, ретельне оцінювання потреб ринку, виявлення способів його задоволення, як на етапі планування майбутніх досліджень так і протягом всього періоду їх проведення. На рівень достовірності результатів та якість новачії впливає методичне забезпечення та обсяг проведених маркетингових досліджень, фінансування наукових установ, державна підтримка, що надзвичайно важливо в умовах поширення на українському ринку науково-технічної продукції, яка за своїми техніко-економічними параметрами не поступається, а часом і перевершує зарубіжні аналоги.

Окрім зазначеного, критично важливою умовою створення підприємствами довгострокових конкурентних переваг на ринку інноваційних товарів є вмiле застосування теоретичних моделей та бізнес-технологій сучасного маркетингу. При цьому проблема вдосконалення маркетингової діяльності на ринку інноваційних товарів актуальна не лише в контексті реалізації корпоративних інтересів національного бізнесу, а й з погляду конструктивного впровадження моделі інноваційного розвитку економіки України.

Таблиця 1 – Створення конкурентних переваг нового товару з застосуванням маркетингового комплексу

Елемент маркетингового комплексу	Специфічна перевага	Цінність для споживача
Товар	Функціональні характеристики Довговічність Надійність	Нижча вартість, більша віддача, безпечність, задоволення, престижність Більше термін служби, менші витрати Менші витрати на обслуговування і виробничі витрати, більша віддача, менше проблем
Розподіл	Стиль Можливість удосконалення Технічна підтримка Встановлення Розташування Швидке/надійне постачання Підтримка дистриб'юторів	Хороший зовнішній вигляд, престижність Менші витрати, престижність Більша якість, більш тісні зв'язки між постачальниками і покупцями Менше проблем Зручність, зниження витрат Менше витрати, менше проблем Більш ефективний продаж/маркетинг, більш тісні зв'язки між постачальниками і покупцями
Просування	Гарантії постачання Комп'ютеризація Більші витрати на рекламу Більші витрати на стимулювання збуту Сумісне просування Добре підготовлений торговий персонал Сумісні продажі Швидка і точна оцінка Безкоштовні демонстрації Безкоштовна або дешева проба Швидке реагування на скарги	Менше хвилювань Менше роботи, менші витрати Переваги в індивідуальності торгової марки Пряма додана цінність Менші витрати Якісне вирішення проблеми Допомога при продажі, збільшення збуту Нижче витрати, менше проблем Менше ризику при купівлі Менше ризику при купівлі
Ціна	Більш низька ціна Можливість кредитування Позики під низькі відсотки Більш висока ціна	Менше проблем, нижче витрати Менші витрати при купівлі Зниження витрат, покращення руху готівки Зниження витрат, покращення руху готівки Узгодження ціни і якості

Отже, активізація інноваційного розвитку є одним з найголовніших факторів інноваційного прориву і створення економіки інноваційного типу. Активізація

інноваційної діяльності безпосередньо пов'язана з комплексом заходів спрямованих на створення і удосконалення функціонування систем інноваційної інфраструктури і її складових, підтримки інноваційних проектів та міжнародного і регіонального співробітництва. Все зазначене потребує поглибленого вивчення, методичного оформлення і втілення в практику господарювання.

В подальших дослідженнях основна увага буде зосереджена на питаннях, які пов'язані з підтримкою інноваційних проектів та міжнародному і регіональному співробітництві.

Список літератури

1. Колот А. Інноваційна праця та інтелектуальний капітал у системі факторів формування економіки знань / А. Колот // Україна: аспекти праці. – 2007. – № 4. – С. 4–9.
2. Наукова та інноваційна діяльність в Україні. Статистичний збірник. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>
3. Немченко А.Б., Немченко Т.Б. Основні форми інфраструктурних утворень активізації інноваційної діяльності в регіоні/ А.Б. Немченко, Т.Б. Немченко// Використання трудового потенціалу на регіональному рівні: Монографія (колектив авторів). – Під заг. ред. академіка АЕН України, проф. Л.М. Фільштейна. – Кіровоград: КОД, 2010. – С. 349-399.
4. Семиноженко В.П. Структурна революція в економіці як категоричний імператив сучасної політики України / В.П. Семиноженко // Інновації, проблеми науки та практики: моногр. – Х.: ВД «ІНЖЕК», 2006. – С. 9-26.
5. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010 – 2020 роки в умовах глобалізаційних викликів / Авт. – упоряд.. Г.О. Андрощук, І.Б. Жилияєв, Б.І. Чижевський, М.М. Шевченко. – К. «Парламентське видавництво, 2009. – 632 с.
6. Уманський І.І. Оцінка інформаційно-інтелектуальних ресурсів інноваційного потенціалу оператора зв'язку / І.І. Уманський // Наукові праці ОНАЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/Nponaz/2010_1/25.pdf.
7. Фонд Ріната Ахметова виступає за державне фінансування інновацій. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukranews.com/uk/news/ukraine/2010/09/20/27292>
8. Чернова О.В. Податкове стимулювання інноваційної діяльності / О.В. Чернова // Економіка та держава. – 2007. – № 7. – С. 19 – 23.
9. Шепелев Г.В. Проблемы развития инновационной инфраструктуры / Наука и инновации в регионах России. ФГУ НИИ РНК-ЦЭ. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://regions.extech.ru/lett_menu/shepelev.php

Anatoly Nemchenko, Tamara Nemchenko

Kirovograd National Technical University

An assistance development of innovative infrastructure in the context of intensified of innovative activity

The purpose of the article is to research basic problems which exist in the innovative sphere of the Ukrainian economy and to ground recommendations in relation to activation of it innovative activity.

An important task at forming of the innovative system is creation and development of infrastructure of innovative activity. Presently in the infrastructure of innovative activity select production-technological, consulting, financial, skilled, informative and sale constituent.

As a result of research was defined, that activation of innovative development is one of the most important factors of innovative breach and creation of economy of innovative type. Enhancing innovation is directly related to the complex of measures directed on creation and improvement of functioning of the systems of innovative infrastructure and its constituents, support of innovative projects and international and regional cooperation. All the marked needs deep study, methodical registration and embodiment in practice of menage.

innovative activity, innovative activity, infrastructure of innovative activity

Одержано 29.10.13.